

ปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิด
โมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว
ตามแบบวิถีชุมชน ในจังหวัดเชียงราย

INTEGRATED TOURISM MANAGEMENT FACTORS UNDER THE BCG
ECONOMIC MODEL CONCEPT THAT AFFECTS DECISIONS MAKING
OF THAI TOURISTS IN A COMMUNITY AT CHIANG RAI PROVINCE

อัญยานี เกตุพันธุ์^{1*} ศศิวิมล ภู่พวง¹ และ สุทธดา ชัดติยะ¹
Aunyanee Katepan^{1*} Sasiwimon Puphoun¹ and Suthada Khattiya¹

Received : 1 June 2023

Revised : 1 September 2023

Accepted : 21 September 2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี (BCG) และ 2) ศึกษาการตัดสินใจการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักท่องเที่ยวที่นิยมเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงรายในช่วงเดือนตุลาคม-ธันวาคม 2565 จำนวน 100 คน ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีสมการถดถอยเชิงเส้น (Linear Regression Analysis) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจบีซีจี ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.37$) และหากพิจารณาเป็นรายด้าน ลำดับแรก คือด้านเศรษฐกิจชีวภาพ ในการนำองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือด้านเศรษฐกิจสีเขียว โดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และลำดับสุดท้ายคือด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน ในการนำวัตถุดิบเหลือใช้มาหมุนเวียนสร้างมูลค่าเพิ่ม มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง และการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงราย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 3.45$) และหากพิจารณาเป็นรายด้าน ลำดับแรก คือ ด้านราคาอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือด้านการส่งเสริมทางการตลาด ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และลำดับสุดท้ายคือด้านผลิตภัณฑ์มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: การจัดการการท่องเที่ยว / แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี / การตัดสินใจของนักท่องเที่ยว

¹ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

¹ Faculty of Management Sciences Chiang Rai Rajabhat University

* ผู้นิพนธ์ประสานงาน E-mail: aunyanee.katepan@rru.ac.th

ABSTRACT

The objectives of this research were 1. to study integrated tourism management under the concept of BCG economy that affects tourists' morale in a community at Chiang Rai Province and 2. to study the level of decision making of Thai tourists in a local way of life at Chiang Rai Province. The questionnaire was used as research tools. The samples used in the study were Thai tourists in a local way of life Chiang Rai Province, totaling 100 people. Statistics used in the analysis were Liner Regression Analysis and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results of the study To study the management of integrated tourism under the concept of BCG economy that affects the motivation of tourists in a community way at Chiang Rai province, it was found that the overall level was at a moderate level ($M = 3.37$) and if considering each aspect, the first is the bio economy in bringing scientific knowledge to develop tourist attractions at a medium level, followed by the green economy by developing tourist attractions together with environmental conservation, and the last order is the circular economy in which raw materials are recycled to create added value. The mean was at the medium level, respectively and revealed that the level of decision making of Thai tourists in the way of the local community at Chiang Rai province Overall, it was at a high level ($M = 3.45$) and if considering each aspect, the first was the price aspect at a high level followed by the promotion aspect. Followed by marketing promotion in terms of distribution channels and the last order, that is, products, averaged at a moderate level, respectively. with a statistical significance level of 0.01.

Keywords: Tourism Management / Economic Concepts BCG / Tourists Decision Making

บทนำ

แนวทางการพัฒนาประเทศเพื่อให้เกิดความยั่งยืนนั้น เน้นการพัฒนาสินค้าและบริการให้มีมูลค่าที่สูงขึ้น สร้างผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุด โดยอาศัยความเข้มแข็งความหลากหลายทางชีวภาพและทางวัฒนธรรม ซึ่งแนวทางที่ถูกนำเสนอในการพัฒนาการท่องเที่ยว คือ โมเดลเศรษฐกิจบีซีจี (BCG) ที่ย่อมาจากเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) เป็นการพัฒนาเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นสร้างสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจกับความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติโดยนำองค์ความรู้มาต่อยอดฐานความเข้มแข็งภายในของประเทศไทย คือ ความหลากหลายทางชีวภาพและผลผลิตทางการเกษตรที่อุดมสมบูรณ์พร้อมกับปรับเปลี่ยนระบบการผลิตไปสู่การใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า เพื่อรักษาความมั่นคงทางวัตถุดิบ สมดุลของสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการอนุรักษ์

ความหลากหลายทางชีวภาพ (ประชาคมวิจัยด้านเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียนและเศรษฐกิจสีเขียว, 2561) โดยเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ของประเทศในการขับเคลื่อนโมเดล มีด้วยกัน 4 ข้อ ดังนี้ 1) การจัดสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรและความหลากหลายทางชีวภาพ 2) การใช้จุดแข็งทางอัตลักษณ์และศักยภาพของพื้นที่ ความคิดสร้างสรรค์และเทคโนโลยียกระดับมูลค่าในห่วงโซ่การผลิตและบริการให้สูงขึ้น เพื่อพัฒนาชุมชนและเศรษฐกิจฐานราก 3) การใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ช่วยยกระดับอุตสาหกรรม 4) สร้างความสามารถในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก (ดารณี อาจหาญ และเกตุศิริ เจริญวิศาล, 2565) มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมที่ยั่งยืน ซึ่งประกอบด้วย 3 เศรษฐกิจหลัก คือ B- Bio Economy ระบบเศรษฐกิจชีวภาพ มุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรชีวภาพอย่างคุ้มค่า เชื่อมโยงกับ C- Circular Economy ระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน ที่คำนึงถึงการนำวัสดุต่าง ๆ กลับมาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุด และทั้ง 2 เศรษฐกิจนี้ อยู่ภายใต้ G- Green Economy ระบบเศรษฐกิจสีเขียว ซึ่งมุ่งแก้ไขปัญหามลพิษเพื่อลดผลกระทบต่อโลกอย่างยั่งยืน (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.), 2563)

การท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community Based Tourism: CBT) เป็นการท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์คำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม โดยเป็นการท่องเที่ยวที่คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่ไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังเน้นถึงการสร้างศักยภาพของคนในชุมชนนั้น ๆ ด้วย (ศศิชา หมดมลทิล, 2565) ซึ่งการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงรายที่มีรูปแบบวิถีชุมชนท้องถิ่นหรือเป็นการท่องเที่ยวโดยชุมชน จะเห็นได้ชัดจากกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่มีการรวมกลุ่มเป็นรูปธรรมและจดทะเบียนวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งสิ้น 2,472 กลุ่ม (ระบบสารสนเทศวิสาหกิจชุมชน กองส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร, 2565) ซึ่งมีกลุ่มชุมชนที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนถึงร้อยละ 30 ทั้งหมดล้วนเป็นผลลัพธ์ของการส่งเสริมจากภาครัฐที่ได้มีการดำเนินงานตามแนวทางมาอย่างต่อเนื่อง แต่พบวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวเพียง 18 กลุ่มที่ยังดำเนินการอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการนำโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี หรือ BCG Economy Model มาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจตามที่รัฐบาลได้ตั้งเป้าหมายไว้ ด้วยศักยภาพในด้านพื้นที่ของจังหวัดเชียงรายที่มีความอุดมสมบูรณ์ ความหลากหลายทั้งด้านการเกษตร การท่องเที่ยว วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีความโดดเด่นก็ยังไม่สามารถเป็นเครื่องรับรองความสำเร็จของการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนของจังหวัดเชียงรายได้ เนื่องจากในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนยังประสบปัญหาในการดำเนินงานหลาย ๆ ด้าน เช่น การเข้ามาแทรกแซงการดำเนินกิจการจากกลุ่มนักลงทุนนอกพื้นที่ การกำหนดกลยุทธ์ในการแข่งขันที่ไม่เหมาะสมทำให้ไม่สามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีความหลากหลายและการตอบสนองความต้องการของตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นต้น (มาโนชย์ นวลสระ และคณะ, 2564) ส่งผลให้การขับเคลื่อนเศรษฐกิจการท่องเที่ยวโดยวิถีชุมชนท้องถิ่นในพื้นที่จังหวัดเชียงรายยังไม่สามารถให้ผลลัพธ์เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ได้จึงควรมีการจัดระบบและจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อนำผลวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการสร้างแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย สู่การสร้างกลยุทธ์ทางการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และเพื่อประโยชน์ในด้านการตลาดของข้อมูลการวิเคราะห์พฤติกรรมหรือการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชน ในการวางแผนเส้นทางหรือสร้างผลิตภัณฑ์ที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เป็นสร้างรายได้เปรียบทางการแข่งขันทางธุรกิจและสามารถเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันทางธุรกิจให้อยู่รอดและยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยววิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย

วิธีดำเนินการวิจัย

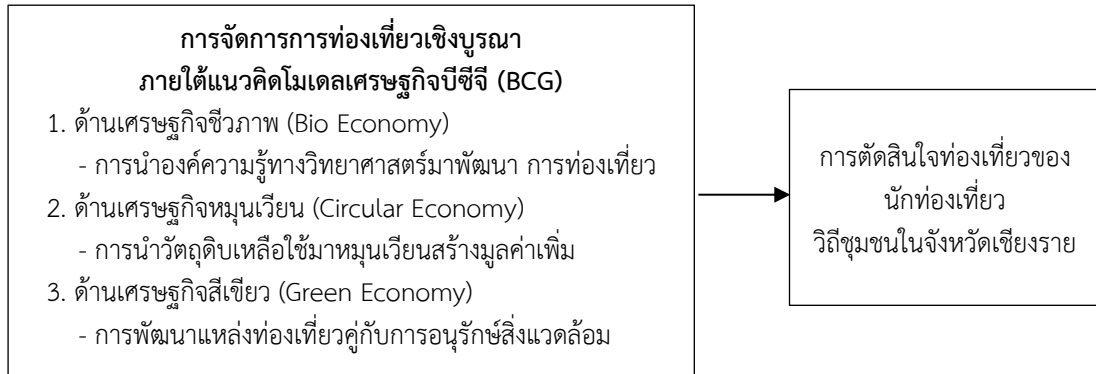
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวที่ได้มาเที่ยวในพื้นที่วิถีชุมชนท้องถิ่น จังหวัดเชียงราย ซึ่งมีวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวจำนวน 18 กลุ่ม (กรมส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน, 2565) แต่จำนวนนักท่องเที่ยวไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน จึงได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คนจาก 18 กลุ่มวิสาหกิจชุมชน ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ Hair, et al. (2010) อธิบายถึงการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง และระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α) ควรกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งกรณีการวิเคราะห์สหสัมพันธ์และการวิเคราะห์ถดถอย เพราะเป็นการวิเคราะห์ต่อเนื่อง โดยมีเกณฑ์ในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแตกต่างจากสถิติพารามตริกชนิดอื่น ดังนี้ วิธีการและเกณฑ์ในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์สหสัมพันธ์และการวิเคราะห์ถดถอย โดยที่ขนาดกลุ่มตัวอย่าง คือ จำนวนที่มากกว่าหรือเท่ากับเมื่อใช้เกณฑ์ทั้ง 2 ข้อ คือ 1) กลุ่มตัวอย่างต้องมีไม่ต่ำกว่า 100 คน และ 2) กลุ่มตัวอย่างต้องมีจำนวนประมาณ 10-20 คน ต่อจำนวนตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร ในกรณีนี้ผู้วิจัยต้องการวิเคราะห์ถดถอยเมื่อมีตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร ตามเกณฑ์ข้อ 1) กลุ่มตัวอย่างต้องมีขนาดไม่ต่ำกว่า 100 คน และตามเกณฑ์ข้อ 2) กลุ่มตัวอย่างต้องมีขนาด = $(3 \text{ ตัวแปร}) \times (20 \text{ คน}) = 60 \text{ คน}$ ดังนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยคือ 100 คน ซึ่งถือว่ามีความเหมาะสมสำหรับการศึกษาในเบื้องต้น

งานวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative) การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Analysis) ผ่านเครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire)

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย ตัวแปรการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจบีซีจี ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ มีปัจจัยด้านเศรษฐกิจชีวภาพ ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน และด้านเศรษฐกิจสีเขียว ส่งผลต่อตัวแปรตามคือ การตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้จัดสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชน จังหวัดเชียงราย โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ รายได้ ระดับการศึกษา เป็นแบบสอบถามชนิดตรวจสอบรายการ มีจำนวน 5 ข้อ (ใช้มาตรวัดแบบ Nominal Scale และ Ordinal Scale)

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับการตัดสินใจการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนท้องถิ่นจังหวัดเชียงราย 4 ด้าน ประกอบด้วย (1) ด้านผลิตภัณฑ์ (2) ด้านราคา (3) ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และ (4) ด้านการส่งเสริมทางการตลาด มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ (ใช้มาตรวัดแบบ Interval Scale)

ตอนที่ 3 เกี่ยวกับการปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจบีซีจี มี 3 ด้าน ประกอบด้วย (1) ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) (2) ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และ (3) ด้านเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อ (ใช้มาตรวัดแบบ Interval Scale)

โดยคำถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่าตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert, 2017) ที่มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยของคะแนน ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์โดยใช้คะแนนเฉลี่ย (Best & Kahn, 1993) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.21 - 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.41 - 4.20	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.61 - 3.40	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.81 - 2.60	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.80	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น สำหรับการศึกษาวิจัยไปทำการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง (validity) และความเชื่อมั่น (reliability) ดังนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรง โดยการตรวจสอบค่า IOC พบว่า แบบสอบถามที่ทำการประเมินไม่มีระดับคะแนนต่ำกว่า 0.60 อีกทั้ง ผู้วิจัยได้นำมาปรับแก้ไขต่อไปตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และได้รับความเห็นชอบจากที่ปรึกษางานวิจัยแล้ว (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

2. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1990) เพื่อทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560) โดยผลการทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือด้วยการวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency Method) ด้วยสถิติ ครอนบาค อัลฟา (Cronbach's Alpha) พบว่ามีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 0.98 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อถือ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการจัดเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ ในช่วงเดือน ตุลาคม - ธันวาคม 2565 รวมทั้งสิ้น 3 เดือน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลมีวิธีการดังนี้

1. นำส่งแบบสอบถามผ่านตัวแทนวิสาหกิจชุมชน 18 แห่ง โดยทำเป็น QR Code และส่งแบบสอบถามออนไลน์ให้ตัวแทนวิสาหกิจได้ส่งให้นักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายที่มาเที่ยวแต่ละวิสาหกิจชุมชน โดยตอบผ่านระบบออนไลน์ (Google Form) จนได้ข้อมูลที่สมบูรณ์จากนักท่องเที่ยว และรวบรวมเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม 100 คน

2. รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม ลงรหัสข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์จนได้ข้อมูลมาเสนอในเล่มงานวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับ และนำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยการคำนวณค่าสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเชิงพรรณนา (Description Statistics) อธิบายลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) รวมถึงค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน ใช้การตรวจสอบสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทุกตัวตามเงื่อนไขที่วางเกณฑ์ไว้ในข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ด้วยวิธีสมการถดถอยเชิงเส้น (Liner Regression Analysis) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณ ตรวจสอบความเหมาะสมตัวของแบบสอบถาม โดยใช้ ค่า VIF (Variance Inflation Factor) มีค่าไม่เกิน 5 และค่า Tolerance มีค่าไม่ต่ำกว่า 0.2 เพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรอิสระทุกตัวไม่มีความสัมพันธ์กันและไม่เกิดความสัมพันธ์เชิงพหุระหว่างกัน
3. การวิเคราะห์ตัวแบบของแบบสอบถาม ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) โดยนำตัวแปรเข้าไปพยากรณ์ในตัวแบบทีละตัว

ผลการวิจัย

1. ผลศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับการตัดสินใจการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนท้องถิ่น จังหวัดเชียงราย 4 ด้าน 1) ด้านผลิตภัณฑ์ 2) ด้านราคา 3) ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และ 4) ด้านการส่งเสริมทางการตลาด ได้ผลตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย

การตัดสินใจของนักท่องเที่ยว ตามแบบวิถีชุมชนท้องถิ่น จังหวัดเชียงราย	M	S.D.	แปลผล
1) ด้านผลิตภัณฑ์	3.27	0.365	ปานกลาง
2) ด้านราคา	3.46	0.480	มาก
3) ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย	3.37	0.347	ปานกลาง
4) ด้านการส่งเสริมทางการตลาด	3.39	0.411	ปานกลาง
รวม	3.45	0.379	มาก

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการตัดสินใจการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงราย พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 3.45$, $S.D. = 0.379$) และหากพิจารณาเป็นรายด้าน ลำดับแรก คือ ด้านราคาที่เหมาะสมกับรูปแบบของการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก ($M = 3.46$, $S.D. = 0.48$) รองลงมา ด้านการส่งเสริมทางการตลาดที่มีการประชาสัมพันธ์เข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง ($M = 3.39$, $S.D. = 0.411$) ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายที่มีหลายช่องทางให้กลุ่มนักท่องเที่ยวเข้าถึงและสอบถามได้สะดวก มีค่าเฉลี่ย

อยู่ระดับปานกลาง ($M = 3.37$, $S.D. = 0.347$) และลำดับสุดท้าย ด้านผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์ของแต่ละชุมชน เช่น ของที่ระลึก มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง ($M = 3.27$, $S.D. = 0.365$) ตามลำดับ

2. ผลศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย ทั้ง 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ 2) ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน 3) ด้านเศรษฐกิจสีเขียว ได้ผลตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี

การจัดการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี	M	S.D.	แปลผล
1) ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) - การนำองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาพัฒนาการท่องเที่ยว	3.39	0.454	ปานกลาง
2) ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) - การนำวัตถุดิบเหลือใช้มาหมุนเวียนสร้างมูลค่าเพิ่ม	3.36	0.479	ปานกลาง
3) ด้านเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) - การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคู่กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	3.37	0.342	ปานกลาง
รวม	3.37	0.412	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.37$, $S.D. = 0.412$) และหากพิจารณาเป็นรายด้าน ลำดับแรก คือ ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) ในด้านการนำองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.39$, $S.D. = 0.454$) รองลงมา คือด้านเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคู่กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง ($M = 3.37$, $S.D. = 0.342$) และลำดับสุดท้าย คือด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ในด้านการนำวัตถุดิบเหลือใช้มาหมุนเวียนสร้างมูลค่าต่อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง ($M = 3.36$, $S.D. = 0.479$) ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. ผลศึกษาวิเคราะห์ตัวแปรการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย ได้ผลตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี
ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชน จังหวัดเชียงราย

การจัดการท่องเที่ยว เชิงบูรณาการภายใต้แนวคิด โมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ที่ส่งผล ต่อการตัดสินใจการท่องเที่ยว	B	S.E.	t	p-value	Tolerance	VIF
ค่าคงที่ (Constant)	0.013	0.066	0.201	0.000**		
ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (x_1)	0.389	0.032	12.319	0.000**	0.287	3.479
ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (x_2)	0.306	0.026	11.927	0.000**	0.465	2.152
ด้านเศรษฐกิจสีเขียว (x_3)	0.288	0.025	11.348	0.000**	0.384	2.608
$R = 0.947, R^2 = 0.897, \text{Adj } R^2 = 0.896, SE = 0.282$						

หมายเหตุ : ค่า VIF ที่เหมาะสมไม่ควรเกิน 5.00; ค่า Tolerance ไม่ควรน้อยกว่า .20

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ พบว่าตัวแปรการจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ที่สามารถพยากรณ์การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชน ในจังหวัดเชียงราย (Y) ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (x_1) ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (x_2) และด้านเศรษฐกิจสีเขียว (x_3) โดยตัวแปรเหล่านี้สามารถร่วมกันพยากรณ์การตัดสินใจการท่องเที่ยว ของนักท่องเที่ยว วิถีชุมชนท้องถิ่น จังหวัดเชียงราย (Y) ได้ร้อยละ 89.70

ผู้วิจัยจึงนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนมาตรฐาน ดังนี้ การตัดสินใจการท่องเที่ยว ของนักท่องเที่ยว วิถีชุมชนท้องถิ่น จังหวัดเชียงราย = $0.013 + (0.389 \times \text{ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ}) + (0.306 \times \text{ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน}) + (0.288 \times \text{ด้านเศรษฐกิจสีเขียว})$ จึงสรุปสมมติฐานการวิจัยได้ว่า การจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ประกอบด้วย ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และด้านเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับการตัดสินใจการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ตามแบบวิถีชุมชนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงราย พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากและหากพิจารณาเป็นรายด้าน ลำดับแรก คือ ด้านราคา ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยการจัดการการท่องเที่ยว เชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและหากพิจารณาเป็นรายด้าน ลำดับแรก คือ ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) ส่วนผลศึกษาวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี

ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และด้านเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย

1. การจัดการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ประกอบด้วยด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) ในด้านการนำองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว รองลงมา คือด้านเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคู่กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และลำดับสุดท้าย คือด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ในด้านการนำวัตถุดิบเหลือใช้มาหมุนเวียนสร้างมูลค่าต่อ ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับจิตตรา บรรจงปฐ สุวรรณ เตชะธีระปริดา และสรียา ปรรณนาดี ชาติวิวัฒนาการ (2565) ทำการวิจัยเพื่อยืนยันรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการดำเนินงานที่ยั่งยืนของวิสาหกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า เมืองประกอบที่สำคัญที่สุดของตัวแปรผู้ประกอบการเพื่อสังคม คือด้านผู้สร้างคุณค่าทางสังคม ตัวแปรกลยุทธ์การตลาดสีเขียว คือ ช่องทางการจัดจำหน่ายสีเขียว และตัวแปรผลการดำเนินงานที่ยั่งยืน คือ ด้านผลการดำเนินงานด้านสังคม ซึ่งสามารถร่วมอธิบายความแปรปรวนของผลลัพธ์ ได้ร้อยละ 89 และมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานที่ยั่งยืนของวิสาหกิจเพื่อสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งโดยสรุปแล้วรูปแบบของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างผู้ประกอบการเพื่อสังคมและกลยุทธ์การตลาดสีเขียวในการจัดการวิสาหกิจเพื่อสังคมอย่างยั่งยืนในประเทศไทยนั้นควรขึ้นอยู่กับคุณค่าทางสังคมของกิจการ ช่องทางการตลาด และผลลัพธ์ทางสังคมและพรพจน์ ศรีตัน (2564) ทำการศึกษาภายใต้โครงการนวัตกรรมทางสังคมกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์สู่การแข่งขันเชิงพาณิชย์ภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน งานวิจัยได้พัฒนาต่อยอดผลิตภัณฑ์ปลาบูดู กลุ่มวิสาหกิจชุมชนดาร์ลือบาตะห์ ภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ตั้งอยู่บนฐานสำคัญของชุมชนทั้งในเรื่องวัตถุดิบ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และการรวมกลุ่มที่เข้มแข็ง โดยมีหลักการสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหมุนเวียนของชุมชนอย่างเป็นรูปธรรม ดังนี้ 1) ใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นอย่างรู้คุณค่า 2) กระจายรายได้อย่างทั่วถึง 3) ยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง 4) การวางแผนให้เกิดการศักยภาพการผลิต 5) การจัดการของเสียให้เป็นศูนย์ในกระบวนการผลิต

2. การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย ประกอบด้วย (1) ด้านผลิตภัณฑ์ (2) ด้านราคา (3) ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และ (4) ด้านการส่งเสริมทางการตลาด โดยค่าเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับบุษชาติ สุนทรสมัย (2565) ทำการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของภาพลักษณ์และกลยุทธ์การตลาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจกลับมาเที่ยวซ้ำของนักท่องเที่ยวในจังหวัดปราจีนบุรี ผลการศึกษา พบว่านักท่องเที่ยวรับรู้ภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพด้านประสบการณ์มากที่สุด และกลยุทธ์การตลาดคือ ด้านผลิตภัณฑ์มากที่สุด ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า โมเดลที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดีและค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของตัวแปรตามคือความตั้งใจเดินทางกลับมาเที่ยวซ้ำ โดยภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวมีอิทธิพลทางตรงด้านบวกต่อ

กลยุทธ์การตลาด นอกจากนี้รัฐ ฐิติจำเรียวพร และ ดวงพร อ่อนหวาน (2561) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยววิถีชุมชนในรูปแบบเชิงพาณิชย์ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มการท่องเที่ยววิถีชุมชน เรียงลำดับตามระดับความสำคัญได้ดังนี้ อันดับที่ 1 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อันดับที่ 2 ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว อันดับที่ 3 ด้านประสบการณ์จากการท่องเที่ยว อันดับที่ 4 ด้านของดีชุมชน อันดับที่ 5 ด้านสิ่งปลูกสร้างและสาธารณูปโภคพื้นฐาน อันดับที่ 6 ด้านนักท่องเที่ยว อันดับที่ 7 ด้านการสื่อสารทางการตลาด อันดับที่ 8 ด้านจุดหมายปลายทางท่องเที่ยว อันดับที่ 9 ด้านการเข้าถึงนักท่องเที่ยวและกลุ่มเป้าหมาย อันดับที่ 10 ด้านการสร้างเครือข่ายและพันธมิตรทางการตลาด อันดับที่ 11 ด้านความสามารถในการเข้าถึงได้ และด้านด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ตามลำดับ โดยนักท่องเที่ยวคิดเห็นว่าปัจจัยทั้ง 12 ด้านมีผลในระดับมากต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวในชุมชนท่องเที่ยววิถีชุมชน

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชนควรมีการออกแบบ และการวางผังเมืองที่ตอบสนองต่อการพัฒนาระบบนิเวศเกษตรเมือง รวมถึงการป้องกันและบรรเทาภัยพิบัติในพื้นที่เชิงลระหว่างการเกษตรและการใช้ประโยชน์อื่น ๆ ในพื้นที่เมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของวิถีชุมชนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงราย จึงเป็นช่องว่างในการทำงานวิจัยในอนาคตเพื่อตอบคำถามเหล่านี้ให้ได้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นความตระหนักรู้ที่เพิ่มสูงขึ้นของประชากรในการท่องเที่ยว บริโภคอาหารปลอดภัย ความมั่นคงทางอาหาร และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลก รวมไปถึงกระแสของการบริโภคอาหารที่มีวัตถุดิบที่ผลิตในวิถีชุมชน

2. ด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ภาครัฐหรือการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยควรมีจัดทำนโยบายสาธารณะอย่างรอบด้าน หรือการนำการจัดการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี มาใช้ในการจัดการทางเลือกโดยการกระตุ้น (Nudge theory) ให้สมาชิกวิถีชุมชนท้องถิ่นมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพื่อเป็นทางเลือกมาตรฐาน (Default option) โดยไม่จำกัดทางเลือกอื่น ๆ และไม่เปลี่ยนแปลงแรงจูงใจทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญ แต่ให้คำนึงประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจและผลกระทบต่อชุมชน

3. ด้านเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์การบริหารส่วนจังหวัดควรต้องมีการสร้างความเข้าใจร่วมกันกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการใช้การทำเกษตรในเมืองในการพัฒนาวิถีชุมชนท้องถิ่น เพื่อให้การทำเกษตรในเมืองเป็นที่นิยมมากขึ้น การพัฒนาระบบนิเวศเกษตรเมืองที่ประสบความสำเร็จ ต้องเริ่มต้นจากการสร้างความเข้าใจภายในชุมชนประโยชน์ที่หลากหลายของการทำเกษตรในเมืองต้องสามารถตอบสนองต่อความต้องการของชุมชน โดยที่วิถีชุมชนท้องถิ่นจะต้องเป็นตัวขับเคลื่อนด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นเพียงการวิจัยเชิงสำรวจ เรื่อง “การจัดการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการภายใต้แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจบีซีจี ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย” โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์เป็นเครื่องมือ ดังนั้นเพื่อการศึกษาการจัดการท่องเที่ยว

ในเชิงลึก ผู้วิจัยสามารถใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ อาทิ การสัมภาษณ์ กับนักท่องเที่ยวโดยตรง เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก ทราบถึงความต้องการ และข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติมในงานวิจัย

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดีจากการสนับสนุนของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ได้ให้โอกาสลงพื้นที่เพื่อพัฒนานักศึกษาและได้ให้บริการวิชาการแก่ชุมชน จนทราบถึงโอกาสที่จะได้ช่วยเหลือจัดการการท่องเที่ยวตามแบบวิถีชุมชนในจังหวัดเชียงราย สู่การสร้างกลยุทธ์ทางการจัดการการท่องเที่ยวให้แกชุมชน และขอขอบพระคุณนักท่องเที่ยวผู้ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ได้กรุณาเสียสละเวลาในการให้ข้อมูลจนสำเร็จลุล่วงในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2560). **การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Window**. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามลดา.
- ชิตวรา บรรจงปฐ สุวรรณ เตชะธีระปรีดา และสวียา ปรรณนาดี ชาติวิวัฒนาการ. (2565). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างความเป็นผู้ประกอบการเพื่อสังคม กลยุทธ์การตลาดสีเขียวที่ส่งผลต่อการดำเนินงานที่ยั่งยืนของวิสาหกิจเพื่อสังคมในประเทศไทย. **วารสารชุมชนวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา**. 16(4), 164-175.
- จิตติ จิตติจำเริญพร และดวงพร อ่อนหวาน. (2561). **รายงานวิจัยโครงการวิจัยย่อยที่ 2 “แนวทางการพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยววิถีชุมชนในรูปแบบเชิงพาณิชย์”** ภายใต้ชุดแผนงานวิจัย การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับระบบเศรษฐกิจชุมชนฐานรากของจังหวัดเชียงใหม่ บนพื้นฐานการท่องเที่ยววิถีชุมชน. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ดารณี อาจหาญ และเกดศิริ เจริญวิศาล. (2565). การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหารภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจ BCG. **วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)**. 12(2), 276-291.
- ประชาคมวิจัยด้านเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียนและเศรษฐกิจสีเขียว. (2561). **สมุดปกขาว BCG in Action การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมของประเทศไทย เพื่อเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียนและเศรษฐกิจสีเขียว**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก file:///C:/Users/User/Downloads/BCG_WhitePaper 201811051.pdf. (2564, 20 เมษายน).
- พรพจน์ ศรีตัน. (2564). **รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการนวัตกรรมทางสังคมกลุ่มวิสาหกิจชุมชน เพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์สู่การแข่งขันเชิงพาณิชย์ภายใต้ แนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy)**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- มานิชย์ นวลสระ น้ำเพชร เตปินสาย และชัชชญา ชูติณัฐกุล. (2564). แนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์และตราสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐานระดับสากล จังหวัดเชียงราย. **วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี**. 15(1): 119-134.
- ระบบสารสนเทศวิสาหกิจชุมชน กองส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร. (2565). **รายชื่อวิสาหกิจชุมชน/เครือข่ายวิสาหกิจชุมชน**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก https://smce.doae.go.th/ProductCategory/SmceCategory.php?region_id=&province_id=57&amphur_id=&key_word. (2565, 23 ธันวาคม).
- วุฒิชชาติ สุนทรสมัย. (2565). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของภาพลักษณ์และกลยุทธ์การตลาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจกลับมาเที่ยวซ้ำของนักท่องเที่ยวในจังหวัดปราจีนบุรี. **วารสารชุมชนวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา**. 16(1), 37-50.
- ศศิชา หอมดลทิล. (2565). **ท่องเที่ยววิถีชุมชนวิถีสู่ความยั่งยืน**. หน่วยวิเคราะห์เศรษฐกิจฐานราก ส่วนเศรษฐกิจฐานราก ศูนย์วิจัยธนาคารออมสิน. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก: https://www.gsbresearch.or.th/wp-content/uploads/2019/10/GR_report_travel_detail.pdf. (2566, 30 สิงหาคม).
- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.). (2563). **BCG Economy Model**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก https://www.nstda.or.th/home/knowledge_post/what-is-bcg-economy-model/. (2565, 30 ธันวาคม).
- Best, J., & Kahn, J. V. (1993). **Research in Education**. (7th ed). Boston: Allyn and Bacon.
- Cronbach, L. J. (1990). **Essentials of Psychological Testing**. (5thed). New York: Harper Collins Publishers.
- Hair, J. F., Tatham, R. L., Anderson, R. E., & Black, W. (2010). **Multivariate data analysis**. (5th ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Likert, R. (2017). **The method of constructing an attitude scale**. In *Scaling* (pp. 233-242). Routledge.